

## **Titel: Het Licht aan het Einde**

### **Hoofdstuk 1 – Het oppakken**

Mijn naam is Lea en ik ben elf jaar oud. Ik woonde in Amsterdam met mijn ouders en mijn jongere broer Simon. Vroeger was alles vrolijk. Ik speelde op straat met mijn vrienden, rook de geur van vers brood bij de bakker en hielp mijn moeder met koekjes bakken. Maar sinds de Duitsers hier zijn, voelde de wereld niet meer veilig.

Op een ochtend klopten soldaten hard op onze deur. Ze riepen namen en drongen ons naar buiten. Mijn hart bonsde in mijn borst en mijn handen trilden van angst. Mijn moeder pakte mijn hand en trok me achter zich aan, terwijl mijn broertje zachtjes huilde. Mijn vader liep stil naast ons, maar ik zag de angst in zijn ogen. Niemand zei iets. We wisten dat er geen keuze was.

Op straat stonden andere gezinnen te wachten. Overal waren soldaten met harde blikken en geweren. Sommige burenhuizen huilden, anderen stonden verstijfd van angst. Het voelde alsof de wereld ineens veranderd was in een plek vol gevaar. We werden in een vrachtwagen geduwd en reden naar het station, onze toekomst onbekend.

---

### **Hoofdstuk 2 – De treinreis**

Op het station stond een lange trein vol mensen. De wagons waren donker, benauwd en bijna leeg van lucht. Mensen zaten dicht tegen elkaar aan. Sommigen huilden, anderen fluisterden gebeden. Mijn hart bonsde. Ik hield Simon dicht tegen me aan en probeerde hem te troosten met verhalen over ons huis, onze vrienden en de koekjes van mama.

De trein reed uren, misschien dagen. Soms stopten we, soms reden we door een leeg landschap. Het was koud en de lucht rook vreemd. Er was nauwelijks water of eten. Ik voelde me klein en bang, maar ik probeerde stil te blijven en te hopen dat we ooit weer veilig zouden zijn. Ik keek naar de gezichten van de mensen om me heen: oude mensen, kinderen zoals ik, allemaal bang en moe.

Ik schreef met een klein stukje hout een paar woorden in het stof van de wagon: “Hoop.” Dat woord hield me op de been. Elke dag probeerde ik te geloven dat er ergens een einde aan deze reis zou komen.

---

### **Hoofdstuk 3 – Het kamp**

Toen de trein eindelijk stopte, stonden er hoge hekken en barakken. Soldaten riepen namen en scheidden families. Ik zag hoe mijn vader werd weggehaald. Mijn hart brak en ik kon alleen maar huilen en Simon nog steviger vasthouden.

In het kamp moesten we werken, stil zijn en luisteren naar bevelen. Elke dag voelde zwaar, koud en eng. Soms huilden mensen zachtjes in de barak. Soms fluisterde ik verhalen over ons huis en onze familie om moed te houden. Die verhalen waren het enige stukje hoop dat ik had.

Het leven in het kamp was moeilijk. We hadden weinig te eten, de bedden waren hard en koud, en elke dag was er angst. Ik zag mensen verdwijnen, en ik leerde dat moed betekent dat je doorgaat, zelfs als je bang bent. Ik probeerde te tekenen wat ik zag: de barakken, de schaduwen van soldaten, en de mensen die ik probeerde te beschermen in mijn gedachten.

---

#### **Hoofdstuk 4 – Overleven**

Elke dag probeerde ik te overleven. Ik hield Simon dichtbij, fluisterde verhalen en probeerde de kleine momenten van licht vast te houden: een glimlach van een vriend, een zonnestraal door het hek, een zacht woord van een verzorger. Ik leerde dat zelfs in het donkerste uur hoop het belangrijkste was.

Soms was het moeilijk om te geloven dat we ooit zouden ontsnappen. Maar ik bleef dromen van een plek waar we weer konden lachen en spelen, een plek zonder angst en schaduwen. Mijn moeder zong zachtjes een liedje, en dat hielp me even alles vergeten.

---

#### **Hoofdstuk 5 – De bevrijding**

Op een ochtend hoorden we vreemde geluiden buiten. Er kwamen soldaten die niet kwaad leken, en sommige poorten gingen open. Mensen om ons heen begonnen te huilen en te juichen. Het was de bevrijding. Voor het eerst in jaren voelde ik dat er weer licht was.

Mijn familie had niet iedereen overleefd. Ik miste mijn vader, mijn vrienden en velen die we hadden gekend. Maar ik hield Simon stevig vast en voelde dat we nog leefden. Voor het eerst in lange tijd voelde ik dat we misschien weer konden dromen, lachen en spelen.

Die dag leerde ik iets belangrijks: zelfs in het donkerste uur kan er hoop zijn. Zolang je blijft hopen, is er altijd een kans op een nieuw begin. En terwijl ik naar de zon keek die over het kamp scheen, voelde ik dat er een toekomst was die wij misschien konden terugwinnen.